

I. ΒΟΡΓΙΑΣ

MANIFESTO

**ΠΕΡΙ ΤΕΧΝΗΣ
& ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ**

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Η ενασχόλησή μου με τη Ζωγραφική, άρχισε μόλις, από τα τέσσερα μου χρόνια. Θυμάμαι ότι, γύρω στα 12 μου χρόνια, για τα επόμενα δύο με τρία χρόνια, ζωγράφιζα τον εαυτό μου στον καθρέφτη, για τρεις περίπου ώρες, καθημερινά.

Από την ηλικία των 10 ετών, έβγαινα, πολύ συχνά, άλλοτε με το μπλοκ και τα μολύβια μου και άλλοτε με το καβαλέτο και τα λάδια μου για να αποτυπώσω εικόνες της υπαίθρου.

Το ενδιαφέρον μου για αυτό το δημιουργικό αλλά και συγχρόνως ψυχαγωγικό πεδίο έμενε πάντα πολύ δυνατό, έως τη στιγμή που έπρεπε να γίνουν οι πρέπουσες σπουδές, για να μπορέσω να κατανοήσω σε βάθος το αντικείμενο.

Η προσήλωσή μου στη μελέτη γινόταν πάντοτε με τη δέουσα προσοχή και με μεγάλη ευχαρίστηση εξαντλούσα όλο τον ωφέλιμο χρόνο μου, τόσο στο διάβασμα, όσο και στην εκπόνηση των πρακτικών ασκήσεων και πειραματισμών.

Στα επόμενα επίπεδα σπουδών, έδωσα το βάρος στην έρευνα και τη φιλοσοφική αναζήτηση. Πεδία που θα με βοηθούσαν να βρω το στυλ και την τεχνική που μου ταίριαζε περισσότερο.

Θεωρώ ότι έκανα ό,τι έπρεπε ή ό,τι χρειαζόταν, για να μπορέσω νιώσω την ικανοποίηση που αποζητούσα από τη συγκεκριμένη ενασχόληση μου με την Τέχνη.

Έβαζα πάντα τον εαυτό μου πολύ χαμηλότερα από την Τέχνη και ζητούσα απ' αυτήν να μου διδάξει όσα περισσότερα μπορούσε.. Η απάντησή της ήταν πάντα η ίδια και μου επαναλάμβανε συνεχώς: Διάβαζε. Έχεις να μάθεις πολλά ακόμα...

Με αυτήν τη φιλοσοφία και τη διαρκή εργασία, σταδιακά άρχισα να υλοποιώ τους στόχους μου και από το 1990, έκανα την πρώτη μου ατομική έκθεση στην Ελλάδα και ακολούθως, έως και σήμερα παρευρίσκομαι ως εκθέτης, τόσο στη χώρα μου, όσο και σε κέντρα του εξωτερικού. (Εκθεσιακά κέντρα, Μπιενάλε, κ.τ.λ.)

Το 1993 έγινα μόνιμο μέλος του Salon des Indépendants των Παρισίων.

Συγχρόνως αισθάνθηκα την ανάγκη να προσπαθήσω να δοκιμάσω αν μπορούσα να μεταδώσω, με το σωστό τρόπο, τις γνώσεις μου και σε άλλους, που θα είχαν το ίδιο ενδιαφέρον για το συγκεκριμένο πεδίο.

Έτσι μπήκαν τα θεμέλια της σημερινής Σχολής, “BORGIAS” Fine Art, η οποία κατά την προσωπική μου άποψη είναι το άθροισμά όλων των μέχρι τότε προσπαθειών.

Μετά, λοιπόν από μισό και πλέον αιώνα συνεχούς ενασχόλησης με το εικαστικό πεδίο και με σχεδόν τριάντα χρόνια διδασκαλίας σε θεωρητικό και πρακτικό επίπεδο, θεωρώ ότι υπάρχει η απαραίτητη γνώση και εμπειρία για να μπορώ, με όλο μου το σεβασμό στον καθένα και κυρίως προς την ίδια την Τέχνη, να καταθέσω, ένα πρώτο μέρος από τις προσωπικές μου απόψεις για το χώρο των εικαστικών Τεχνών, που αφορούν τις Έννοιες, ΤΕΧΝΗ & ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ.

Με εκτίμηση

I. Βοργίας

MANIFESTO

ΤΕΧΝΗ & ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ο άνθρωπος από αρχαιοτάτων χρόνων ασχολείται με τη δημιουργία. Επιθυμεί να εκφράσει τα συναισθήματά του, τις απόψεις του, την ιδεολογία του, το πλαίσιο της ηθικής του και τα γενικότερα “πιστεύω” του, μέσω γραπτού λόγου, εικόνας, γλυπτού, χορού, μουσικής, κίνησης και όποιων άλλων τρόπων, οι οποίοι θα του επέτρεπαν να εκφράσει ή να διακηρύξει τις πεποιθήσεις του, τους φόβους του και τα συναισθήματά του, γενικότερα.

Το εκφραστικό αυτό και συγχρόνως δημιουργικό αποτέλεσμα, αυτής της μερίδας των ανθρώπων, ονομάζεται Τέχνη.

Φυσικά, οι πρώτες απόπειρες δεν μπορούσαν να έχουν την αισθητική, αλλά και εννοιολογική ποιότητα των έργων Τέχνης που κοσμούν, σήμερα, τα μεγάλα Μουσεία του κόσμου.

Με το πέρασμα των χρόνων, οι ασχολούμενοι με την Τέχνη, προσπαθούσαν συ-

νεχώς να βελτιώσουν το τελικό αποτέλεσμα, ώστε αυτό να μπορεί να εκφράζει με ικανοποιητικό τρόπο την αρχική Ιδέα και εκ παραλλήλου να μπορεί να προκαλεί την επιδοκιμασία και αργότερα και το θαυμασμό του θεατή.

Έγινε κατανοητό, ότι αν το τελικό αποτέλεσμα υστερούσε τεχνικά, τότε δεν θα ήταν δυνατό να αποδώσει το μέγεθος της Ιδέας. Έτσι οι ασχολούμενοι προσπαθούν συνεχώς, να ανεβάσουν τον πήχη της αισθητικής και εννοιολογικής ποιότητας, ώστε να βελτιώσουν το τελικό αποτέλεσμα.

Έτσι, με την πάροδο των αιώνων, οι μάστορες των Τεχνών, για να μπορούν να ολοκληρώνουν τα έργα τους στον απαιτούμενο χρόνο, χρειάστηκαν να έχουν βοηθούς, οι οποίοι κοντά τους εξελίχθηκαν σε πολύ ικανούς μαέστρους και συνέχισαν, με επιτυχία, την πορεία των Δασκάλων τους.

Αργότερα, όσο οι Τέχνες αναπτύσσονταν, τόσο και η διδασκαλία των Τεχνών, άρχισε να δίνει το παρόν. Στην αρχή με μικρές σχολές.

Αργότερα έκαναν την εμφάνισή τους τα Πανεπιστήμια και τα Κολέγια τα οποία με ολοκληρωμένα προγράμματα και τον απαραίτητο εξοπλισμό,

συνεχίζουν, έως σήμερα, να διδάσκουν στους νέους επίδοξους καλλιτέχνες, την Τέχνη που επιθυμούν.

Σήμερα, αυτός που θέλει να ασχοληθεί με την Τέχνη, χρειάζεται να έχει ολοκληρωμένες σπουδές, οι οποίες θα πρέπει να καλύπτουν το Ιστορικό-φιλοσοφικό πλαίσιο, το εννοιολογικό και κυρίως το τεχνικό μέρος.

Φυσικά, ο σπουδαστής, κάτω από την επίβλεψη των καθηγητών του, στα χρόνια των σπουδών του, πειραματίζεται και ερευνά διαρκώς. Εκ παραλλήλου προσπαθεί να βρει το προσωπικό του ύφος.

Η ολοκληρωμένη αυτή γνώση προετοιμάζει το νέο επίδοξο καλλιτέχνη, με ένα πλήθος γνώσεων και εφοδίων, ώστε να γίνει ο αυριανός ολοκληρωμένος Καλλιτέχνης.

Αυτός ο νέος επίδοξος Καλλιτέχνης θα ενεργοποιήσει, μετά απ' όλα αυτά τις γνώσεις που απέκτησε, αλλά και όλα του τα συναισθήματα, καθώς και τη λογική του, με στόχο μια επιτυχημένη εικαστική καριέρα.

Δημιουργείται άμεσα ένα καίριο ερώτημα: Μόνο ο απόφοιτος μιας σχολής δικαιούται να μπορεί να φέρει κάποια στιγμή, τον τίτλο του Καλλιτέχνη; Φυσικά όχι.

Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να φέρει, μόνο, ο απόφοιτος Σχολής Καλών Τεχνών τον τίτλο του Καλλιτέχνη.

Οπωσδήποτε, ούτε ο απόφοιτος μπορεί να θεωρηθεί, αυτονόητα, ως Καλλιτέχνης.

Ικανή και αναγκαία συνθήκη για να λέγεται κάποιος Καλλιτέχνης, είναι και μόνο, η παραγωγή έργου Τέχνης.

Αν, ο απόφοιτος, μετά τις σπουδές του, ασχοληθεί με κάτι άλλο, έστω συναφές, δεν θα μπορεί, λογικά αλλά και δεοντολογικά να φέρει τον τίτλο του Καλλιτέχνη.

Θα ήταν σαν να πιστοποιούσαμε ότι το πτυχίο είναι αυτό που αναγορεύει κάποιον σε Καλλιτέχνη και όχι η παραγωγή καλλιτεχνικού έργου και μόνο.

Αν λ.χ. ο απόφοιτος ασχοληθεί αποκλειστικά με τη διδασκαλία της ζωγραφικής, αυτός θα είναι Δάσκαλος Καλλιτεχνικών αλλά όχι Καλλιτέχνης, με την έννοια του όρου.

Σίγουρα αυτό δεν αρέσει σε μεγάλη ομάδα αποφοίτων. Όμως ο σπουδαστής που για χρόνια σπούδαζε σε σχολή καλών Τεχνών, πρέπει, λογικά, να θέλει να δημιουργήσει, κάποια στιγμή, έργα Τέχνης και όχι να έχει σαν μοναδικό στόχο τη διδασκαλία.

Θα ονομάζαμε κάποιον από τους Μιχαήλ Άγγελο, Βαν Γκογκ, Πικάσο κ.τ.λ. Καλλιτέχνες, αν μόνο δίδασκαν σχέδιο σε κάποια σχολή, δίχως να δημιουργούν και κάποια σημαντικά έργα Τέχνης; Σαφέστατα όχι!

Επίσης, αν κάποιος που διδάσκει Καλλιτεχνικά, και κάνει και κάποια βιαστικά σχέδια ή πίνακες, για να έχει την ψευδαίσθηση ότι παρήγαγε καλλιτεχνικό έργο, αυτό θα ήταν αρκετό για να μπορεί να ισχυρίζεται ότι είναι Καλλιτέχνης; Φυσικά όχι.

Κάθε έργο είναι κατ' αρχήν, απλά Έργο και όχι απαραίτητα Έργο Τέχνης επειδή και μόνο θα φέρει την υπογραφή ενός αποφοίτου, ή ενός επαγγελματία.

Το έργο Τέχνης πρέπει να έχει τις τεχνικές-εννοιολογικές και φιλοσοφικές προδιαγραφές, οι οποίες θα επιτρέπουν στο έργο να έχει τη δυνατότητα, ίσως στο μέλλον, μια βρει μια θέση

σε ένα μουσείο και όχι να στοχεύει να τοποθετηθεί στον τοίχο του σαλονιού, ή στο συρτάρι, του δημιουργού του.

Εξ άλλου, το λογικό είναι να ασχοληθείς πρώτα με τη δημιουργία έργων Τέχνης και κατόπιν να χρησιμοποιήσεις τη συσσωρευμένη εμπειρία σου, σαν γνώση που θα μεταδώσεις στους μαθητές σου, κάτι το όποιο θα πρέπει να γίνεται, τουλάχιστον, εκ παραλλήλου.

Συνεχίζοντας το συλλογισμό, θα απαντηθεί το εξής ερώτημα: Είναι αναγκαίο να έχει κάποιος σπουδές για να μπορεί να ονομάζεται Καλλιτέχνης;

Η απάντηση θα μπορούσε να είναι ως ακολούθως: Χρειάζεται οπωσδήποτε πτυχίο ο Γιατρός, Ο Αρχιτέκτονας, ο Φυσικός κ.τ.λ.;

Αν η απάντηση είναι ΝΑΙ, τότε γιατί να μην χρειάζεται Σπουδές και ο Ζωγράφος, εφ' όσον υφίσταται πανεπιστημιακή σχολή για τη διδασκαλία της ειδικότητας;

Αν η απάντηση είναι ΟΧΙ, τότε αυτός που απαντά έχει σε πολύ χαμηλή υπόληψη το κεφάλαιο της Τέχνης και επιθυμεί να εισέλθει στο χώρο όχι από αγάπη, αλλά από ματαιοδοξία και επίδειξη.

Γι' αυτόν το λόγο δεν επιθυμεί να αφιερώσει χρόνο για σπουδές, επικαλούμενος, σαν δικαιολογία, το υψηλό του ταλέντο, τη φυσική του έφεση κ.λ.π...

Όμως εμείς θα θέλαμε και πρέπει να σταθούμε σε μια ειδική περίπτωση που μπορούμε να δεχθούμε ότι κάποιος μπορεί και δίχως πτυχίο, να φέρει τον τίτλο του Καλλιτέχνη.

Αυτός ο κάποιος είναι ο κάποιος «φανατικός» αυτοδίδακτος, που μολονότι θα ήθελε να σπουδάσει, δεν βοηθήθηκε από τις συγκυρίες και δεν κατάφερε να πραγματοποιήσει το στόχο του.

Όμως αφιέρωσε όλο του το χρόνο σε κάθε πηγή που θα του παρείχε πληροφορίες και θα του βελτίωνε τις γνώσεις του. Εκ παραλλήλου εργαζόταν και πειραματιζόταν με πολύ πάθος, στοχεύοντας να φτάσει σε αυτό που τόσο πολύ επιθυμούσε.

Αυτός ο άνθρωπος είναι γεννημένος Καλλιτέχνης, και κανείς δεν θα είχε αντίρρηση να του αποδώσει τον τίτλο αυτό.

Εξ άλλου η παγκόσμια Ιστορία των Τεχνών είναι γεμάτη από Καλλιτέχνες σαν τον Βαν Γκογκ, Θεόφιλο, Μάνο Χατζηδάκη, και τόσους άλλους...

Η κατηγορία αυτή, διαφέρει από μια άλλη (μεγάλη) ομάδα ανθρώπων που αγαπούν την Τέχνη, επισκέπτονται Μουσεία, αίθουσες Τέχνης, διαβάζουν Βιβλία της Τέχνης, σκισάρουν ή ζωγραφίζουν, σύμφωνα με τις γνώσεις τους και τους αρέσει να αποκαλούνται καλλιτέχνες.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι φίλοι της Τέχνης, που είναι στην πλειονότητα τους ερασιτέχνες ζωγράφοι. Φυσικά τους λείπουν πολλά προσόντα για να ονομαστούν Καλλιτέχνες. Εμείς τους ονομάζουμε καλλιτεχνίζοντες.

Αυτοί οι άνθρωποι όμως, που τόσο πολύ αγαπούν την Τέχνη, αν το θελήσουν, μπορούν να κάνουν μια μεγάλη στροφή και να συναντήσουν τον Καλλιτέχνη που μένει μέσα τους αδρανής και να τον ενεργοποιήσουν... Είναι θέμα απόφασης...

Πάντως για να λέγεσαι πραγματικός Καλλιτέχνης, χρειάζεται πάνω απ' όλα, υψηλή γνώση του αντικειμένου, εμπειρία, αφιέρωση χρόνου, επιμονή, υπομονή, ειδικά ψυχικά χαρίσματα και πολύ αγάπη για το ίδιο το αντικείμενο της Τέχνης.

Είναι ευνόητο ότι η γνώση αποκτάται μόνο στις ειδικές Σχολές που τη διδάσκουν και όχι σε πολιτιστικά κέντρα των Δήμων, σε φροντι-

στήρια, ή εργαστήρια, όπου μαθαίνεις κάποιες αποσπασματικές γνώσεις, που καμία σχέση δεν έχουν με το ολοκληρωμένο πρόγραμμα της Τέχνης.

Ευτυχώς ή δυστυχώς, κάθε άλλος που προσπαθεί να αποκτήσει ανέξοδα τον τίτλο του Καλλιτέχνη, είναι μόνο ένας **Δήθεν καλλιτέχνης**, που διαρκώς προσπαθεί, με κάθε εκκεντρικό τρόπο, να στρέψει τους προβολείς της δημοσιότητας επάνω του.

Δυστυχώς όμως, γι' αυτόν και ευτυχώς για την Τέχνη, όχι μόνο η ανεπάρκεια του έργου του, αλλά και η ίδια η αλαζονική συμπεριφορά του, μαρτυρούν διαρκώς, τη συνολική του ανεπάρκεια...

Ισχυρότατο επιχείρημα είναι ότι στα μεγάλα Μουσεία του κόσμου είναι αναρτημένα έργα μόνο των Καλλιτεχνών που πληρούσαν όλες τις προδιαγραφές ποιότητας που έχουν αναφερθεί, ανωτέρω.

Συμπερασματικά για να μπορέσεις να γίνεις ένας πραγματικός Καλλιτέχνης, θα πρέπει να δώσεις, με μεγάλη ευχαρίστηση, πολλά κομμάτια από τη ζωή σου, δίχως κανένα παράπονο, ή προσδοκία ανταμοιβής.

Θα χρειασθεί να μελετήσεις πολύ, να πειραματιστείς, να ερευνάς διαρκώς, να αντέχεις τις αποτυχίες και να διδάσκεσαι, διαρκώς από αυτές.

Επί πλέον, να έχεις μεγάλα ψυχικά αποθέματα, διευρυμένους ορίζοντες, δύναμη, θάρρος, μεγάλο κουράγιο, αισιοδοξία, σταθερή ιδεολογία με υψηλούς στόχους και να έχεις μεγάλη επιμονή και υπομονή για να μπορέσεις να ολοκληρώσεις το στόχο σου.

Δες τον Καλλιτέχνη σαν έναν ορειβάτη που θέλει να αναρριχηθεί στο Έβερεστ. Με μόνο λόγια και φανφάρες, το πολύ που μπορεί να επιτύχει, είναι να κατορθώσει να ανεβεί σε κάποιους λόφους... Το Έβερεστ χρειάζεται άλλες αντοχές, προσόντα και προτερήματα...

ΤΟ ΠΡΟΦΙΛ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ

Μιλήσαμε στο εισαγωγικό μέρος για τη διάκριση των ασχολούμενων με την Τέχνη σε διακριτές κατηγορίες.

Υποστηρίξαμε όσοι έχουν ασχοληθεί με την Τέχνη, δεν είναι, απαραίτητα Καλλιτέχνες.

Χρειάζεται, όμως, να γίνει μια περαιτέρω αναλυτική αναφορά, σχετικά με τα συνολικά προσόντα του πραγματικού Καλλιτέχνη.

Ακολουθως, θα πρέπει να απαντηθεί το γιατί εξυπηρετεί να λέμε, σαν χώρα, ότι έχουμε κάποιες εκατοντάδες χιλιάδες καλλιτέχνες, όταν δεν πληρούν τις απαραίτητες προδιαγραφές του Καλλιτέχνη.

Εάν κάποιος που δεν έχει κάνει σπουδές, αλλά ισχυρίζεται ότι είναι Γιατρός, θα τον δεχόμαστε σαν Γιατρό; Φυσικότατα όχι...

Εάν όμως κάποιος που δεν έχει κάνει σπουδές ισχυρίζεται ότι είναι Καλλιτέχνης, θα το θεωρούσαμε ότι μπορεί να είναι αληθής; Ναι, για κάποιους...

Ο λόγος είναι ότι η πολιτεία έχει υποβαθμίζει το επάγγελμα του Καλλιτέχνη. Το θεωρεί ψυχαγωγική απασχόληση που όποιος θέλει μπορεί να ασχολείται ελεύθερα και να φέρει τον τίτλο του Καλλιτέχνη.

Αν ήταν έτσι, τότε γιατί υπάρχουν δημόσιες πανεπιστημιακές σχολές που διδάσκουν τις εικαστικές Τέχνες;

Η Πολιτεία μόνη της αυτοαναιρείται...

Άρα αφού υπάρχουν σχολές που διδάσκουν, σε ανώτατο επίπεδο τις εικαστικές Τέχνες με διάρκεια 3-5 έτη, ανάλογα με το κράτος ή το Πανεπιστήμιο, γίνεται προφανές ότι **δεν ευσταθεί να έχουν ίσα δικαιώματα οι απόφοιτοι ενός 4ετούς πανεπιστημιακού επιπέδου με τους ψυχαγωγούμενους σε πνευματικά Κέντρα των Δήμων, ή εργαστηρίων**, μαθαίνοντας απολύτως αποσπασματικές γνώσεις, δίχως πρόγραμμα, με ένα ετερόκλητο πλήθος και δίχως εξοπλισμό...

Όμως αν τόσο οι απόφοιτοι των Σχολών, όσο και όλοι οι υπόλοιποι ασχολούμενοι, είναι για την πολιτεία Καλλιτέχνες ίσης αξίας, τότε **γιατί να σπουδάσει σε κάποια Σχολή αυτός που πραγματικά επιθυμεί να γίνει Καλλιτέχνης;**

Μια άλλη λύση είναι να κλείσει, το κράτος τις πανεπιστημιακές Σχολές, αν τελικά δεν προσφέρουν κάποια σημαντική διαφορά.

Πιθανόν όμως να τις διατηρεί για να βγαίνουν από αυτές οι Δάσκαλοι των Καλλιτεχνικών και να συγκρατείται και η ανεργία...

Αυτό όμως δεν λέγεται Σχολή καλών Τεχνών...

Η κάθε χώρα οφείλει να παράγει έργα Τέχνης. Αυτό είναι μέρος της Ιστορίας της και του Πολιτισμού της.

Η Ελλάδα, σαν χώρα που από αρχαιοτάτων χρόνων δίδαξε, σε όλο, σχεδόν, τον κόσμο τις Τέχνες και γενικότερα τον πολιτισμό, βρίσκεται από μόνη της στο χείλος της ανυποληψίας, στο πεδίο των Τεχνών...

Αν όμως επιθυμούμε μια Αναγέννηση των Τεχνών, όπως έκανε το 1.400 μ.χ. η Ιταλία, και εκτόξευσε τις Τέχνες στα ουράνια, τότε μήπως θα έπρεπε και η χώρα μας να δημιουργήσει δυνατές Σχολές, με όλες τις ανάλογες συνθήκες και υποδομές, από τις οποίες θα μπορέσουν να αναδειχθούν, αύριο, οι αντίστοιχοι Λ. ντα Βίντσι, Μιχαήλ

Άγγελος και Ραφαήλ;

Όμως ό,τι και αν, τελικά επιτευχθεί, εμείς θα επιμένουμε να πιστεύουμε στον πραγματικό Καλλιτέχνη και να επισημαίνουμε διαρκώς ότι ο μόνος στόχος του πρέπει να είναι ένας και μοναδικός. Δηλαδή, **η δημιουργία Έργων Τέχνης.**

Όλα το υπόλοιπα είναι δευτερεύοντα και έπονται...

Αν θέλουμε πραγματική Τέχνη με Καλλιτέχνες που θα παράγουν υψηλό καλλιτεχνικό Έργο, η μόνη λύση είναι η ενεργοποίηση της Πολιτείας προς αυτήν την κατεύθυνση.

Εάν όμως κατορθώσουμε να έχουμε ένα τέτοιο πρόγραμμα που να δημιουργεί τους Καλλιτέχνες του Αύριο, θα πρέπει και πάλι να υπάρχουν προδιαγραφές οι οποίες θα ορίζουν τον αυριανό Καλλιτέχνη.

Οι ειδικοί αυτοί άνθρωποι θα πρέπει να έχουν, οπωσδήποτε, ή να αποκτήσουν στην πορεία τους συγκεκριμένες γνώσεις και ιδιότητες και να έχουν ένα προαπαιτούμενο πλαίσιο αρετών, ιδιοτήτων και εξειδικευμένα στοιχεία προσωπικότητας.

Η υψηλή και ολοκληρωμένη επιμόρφωση των Καλλιτεχνών, κρίνεται κάτι παραπάνω από αναγκαία, εφ' όσον αυτοί θα χρειαστεί να είναι οι συνεχιστές της Τέχνης και του Πολιτισμού.

Εκτός και αν η πολιτεία έχει αποφασίσει να παρουσιάζει ως έργα Τέχνης στο διηνηκές, μόνο την Ακρόπολη, την Ολυμπία και τους Δελφούς...

Εμείς, πιστεύουμε ότι η χώρα χρειάζεται να επενδύσει στις Τέχνες και να τις αναδείξει σε ένα ισχυρό πόλο έλξης, ο οποίος θα μπορεί να προσφέρει φήμη, αλλά και έσοδα στο ταμείο του κράτους.

Εμείς, όμως, από την πλευρά μας, αναφέρουμε όλες τις αναγκαίες προδιαγραφές που χρειάζεται να έχει ο Καλλιτέχνης του σήμερα και του Αύριο.

Ο Καλλιτέχνης λοιπόν, παρακάμπτοντας τα αυτονόητα, αγάπη και έφεση προς το αντικείμενο, θα πρέπει να επικεντρωθεί, **πρώτιστα, στις ειδικές Σπουδές των Σχολών καλών Τεχνών.**

Επίσης, εκτός από τα αναγκαία μαθήματα της σύνθεσης, ελευθέρου σχεδίου, χρώματος, θα πρέπει να γνωρίσει καλά τα θεμέλια της Τέχνης.

Θα πρέπει, ως εκ τούτου να μελετήσει, σε βάθος, την Αισθητική, καθώς και την Ιστορία και Φιλοσοφία της Τέχνης. Επίσης να αυξήσει την κριτική του σκέψη, γιατί έτσι μόνο θα **αυξήσει, τελικά, την αισθητική του Αντίληψη.**

Επί πλέον, θα χρειασθεί να ενισχύσει τις παρακάτω ιδιότητες και αρετές, όπως η Επιμονή, η Υπομονή, η Τόλμη, η εξάσκηση της Φαντασίας, η Ελευθερία και η καθαρότητα της Σκέψης.

Φυσικά ο Καλλιτέχνης πρέπει να έχει πάντα στο μυαλό του, ψηλούς Στόχους και διακρίσεις. Δεν πρέπει να μένει ποτέ ικανοποιημένος με το Μέτριο...

Όταν έχει όλα αυτά τα προαπαιτούμενα θα πρέπει να αναλωθεί σε **συνεχείς πειραματισμούς και έρευνα**, ώστε να εξελίσσει συνεχώς, κατά το δυνατόν, το προσωπικό του ύφος και να πειραματίζεται με νέους τρόπους γραφής και έκφρασης.

Ο Καλλιτέχνης θα πρέπει να κατανοήσει πολύ βαθιά, ότι η εικαστική του πορεία θα πρέπει να είναι μια συνεχής προσπάθεια εξέλιξης και βελτίωσης των τεχνικών και εκφραστικών του μέσων

και δυνατοτήτων.

Όποιος θέλει πραγματικά την Τέχνη, μπορεί να την κατακτήσει...

Προσπάθησε, όμως, να την αποκτήσεις με τον κόπο και τις θυσίες που της αναλογούν, **Μην κοιτάς πως να την αποκτήσεις άκοπα... Έτσι κι αλλιώς, δεν γίνεται...**

Σκοπός και στόχος αυτής της διακήρυξης, δεν είναι να πυροβολήσουμε τους ερασιτέχνες ή κάποιους απόφοιτους.

Μοναδικός στόχος είναι να πειστούμε όλοι ότι **χρειαζόμαστε, σαν χώρα να έχουμε το επίπεδο των Καλλιτεχνών που της αξίζει και η οποία προ δυόμιση χιλιάδων ετών δίδαξε τις Τέχνες σε όλον τον κόσμο και σήμερα έχει καταστήσει να είναι μέσα στους ουραγούς της Ευρώπης...**

Είναι αίσχος και ντροπή, τόσο για τις διοικήσεις της Πολιτείας, όσο και γι'αυτούς που διακηρξήσουν ότι αγαπούν την Τέχνη...

Μόνο ο Καλλιτέχνης που θα έχει μεγάλες γνώσεις και φιλοσοφικά ερείσματα θα είναι σε θέση να παράγει υψηλής ποιότητας έργο.

Με το να προσπαθούμε, με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο, να ονομαστούμε Καλλιτέχνες, δεν βοηθά ούτε την Τέχνη, αλλά ούτε και αυτόν ο οποίος διεκδικεί να έχει τον ως άνω τίτλο.

Ας προσπαθήσουμε όλοι όσοι πραγματικά ενδιαφερόμαστε για τις Τέχνες, ν'αποκτήσουμε τα πρέποντα εφόδια και προδιαγραφές, ώστε να επαναφέρουμε τις Τέχνες, αλλά και τον Καλλιτέχνη στο επίπεδο της σημερινής παγκόσμιας σκηνής.

Επιπλέον, είναι κάτι παραπάνω από καθήκον και υποχρέωση, να επαναφέρουμε τις Τέχνες στο επίπεδο που ορίζει η Ιστορία αυτής της Χώρας.

Με εκτίμηση προς κάθε έναν

I. Βοργίας

<https://www.borgias.gr>

<https://www.borgias-art.gr>